

זוהי האמת: כך קיבלו הדרוזים בגולן „מרצון“ את התעודות

תעודת-זהות -

או ירייה ברגל!

התעודה. תרצה או לא תרצה — אתה מקבל אותה. השייך השיב: „אני בן 70 וזהותי כבר ידועה לכולם. איני רוצה בתעודה, קחו אותה.“ החיילים השאירו את התעודה ויצאו. השייך שלח אחריהם את בתו, שהחזירה את התעודה לחיילים. כך קיבל השייך את התעודה — וגם לא קיבל אותה.

אסור לצאת מהבית! אסור לצאת למירפסת! אסור לפתוח חלון! אסור להסיט וילון! אלה היו הקריאות שהופנו אל הדרוזים בכפרי רמת-הגולן. החיילים נסעו בג'יפים והיו להם רמקולים, שבהם הוסבר לתושבים עד כמה חמור העוצר. זו היתה ההקדמה למיבצע צבאי מתוכנן, אשר במסגרתו ביקשו להפוך את הדרוזים לאזרחי מדינת ישראל, עליידי חלוקת תעודות-זהות לכולם. עם הטלת העוצר, פשטו החיילים במחלקות בנות 30 חיילים על הכפרים ועברו בבתים כדי לאסוף את תעודות-הזהות הישנות, הצבאיות. אשה אחת, דרוזית-ישראלית שנישאה לדרוזי מרמת-הגולן, אמרה לחיילים שאין לה

היכו נשים

וילדים

מן הרגע הראשון התחילו להתנגשור יות בין הצבא ובין התושבים שביקשו

בכתך

האיל איברהים (32) בבית החולים. הוא נורה בכתפו כשרץ לעבר החיילים שהיכו קרוב שלו. אותן בכביש. השייך טאהר — חסוֹחֵלִילָה, הוא לא לקח. „חיים רעים היו לנו כאן. בלילה באים חיילים ודורכים על הגג. הבת שלי, בת ארבע, משתחנה במיכנסיים גם ביום. בלילה היא צועקת מתוך שינה: החיילים באים! „איך נפצעתי? הילדים יצאו החוצה להחזיר את תעודות-הזהות אחרי שורקו לנו אותן בבתים. החיילים הרביצו לילדים וירו באוויר ובאדמה. באו הנשים להגן על הילדים ולהחזיר אותם, וירו על הנשים. אז יצאו הגברים עם מקלות וירו לי בכתף.“

מחיר

הסירוב

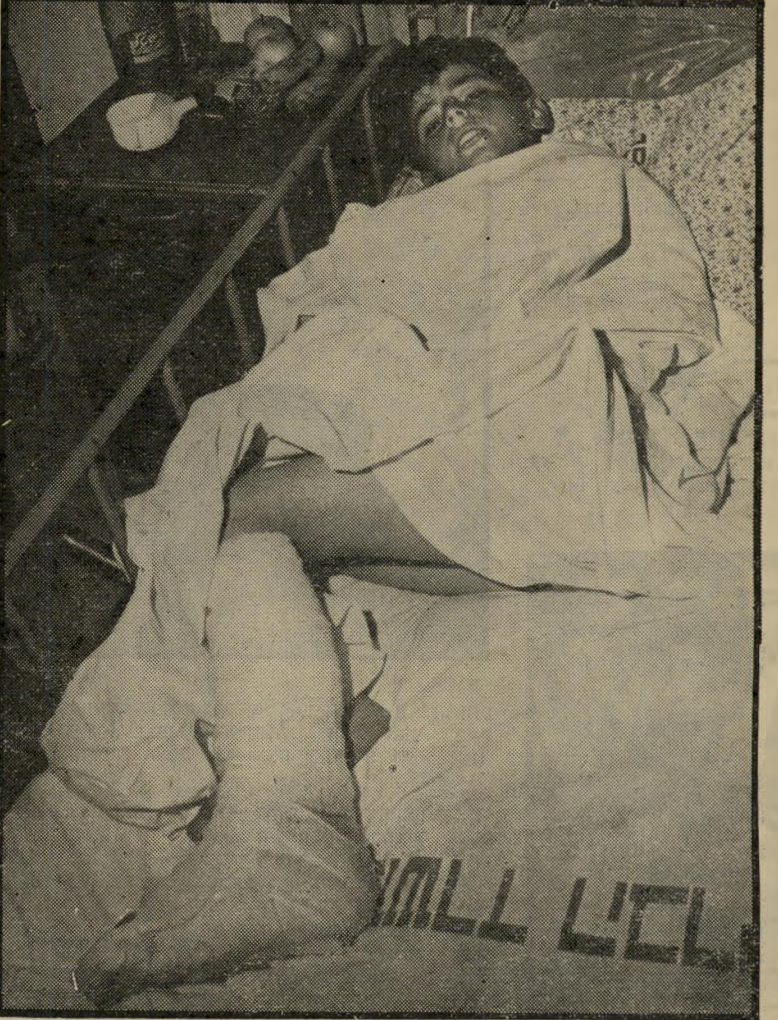
מ יריות החיילים נפצעו גם ילד בן 10, גבר בן 64 ואשה בת 32. כולם בני מישפחת איברהים. 12 אנשים נוספים נפצעו מחבטות. אחד מהם, גבר בן 70, נותח בבית-החולים רמב"ם.

תגובת דובר צה"ל: „הם כולם נפצעו קל. כאשר ניסו להפר את העוצר והיה חשש להתפרעות, ואחרי אזהרות, נורו יריות לרגליים. צריך לזכור שבתקריות נפצעו גם שישה מחיילי צה"ל.“ הכניסה לעיתונאים נאסרה. דובר צה"ל אמר כי אין מניעה שעתונאים ידברו עם התושבים הדרוזיים מחוץ לכפרים, ליד המחסומים. אך לשם מגיעים רק אותם דרוזים שהסכימו לקבל תעודות-זהות.

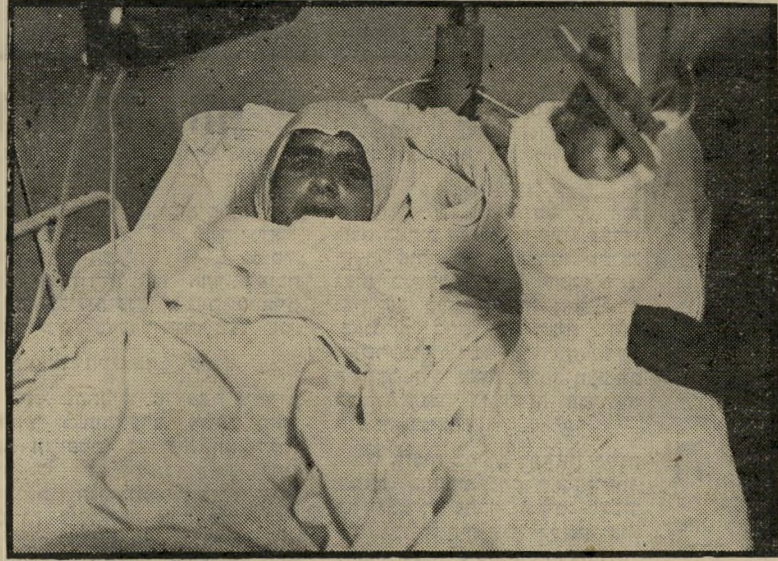
ביד

נורה מוחמד סאלח איברהים (64), שיצא למירפסת ביתו כששמע את היריות. הוא נפגע גם בצידו, ונותר כשש שעות בבית-החולים לרמב"ם.

במגיד-אל-שאמס התרחשה ההתנגשות העיקרית בשכונה המיוזרחית של העיירה. התושבים, בני מישפחת איברהים, שיגרו את הנשים והילדים כדי שיחזירו את התעודות שקיבלו. בתחילה פעל הטכסיס. אך בשעה 11 בבוקר, לדברי התושבים, התחילו החיילים להכות את הנשים והילדים. הגברים הדרוזים פרצו מהבתים — והחיילים פתחו באש. ארבעה מפצועי התקרית הזאת מאושפזים בבית-החולים רמב"ם בחיפה.

כדור ברגל ספג כרים סאלח איברהים (10) תלמיד כיתה ה', הוא נורה ברגלו כאשר ביקש לאסוף את אחיו הצעירים יותר, שהוכו עליידי החיילים בהרובות מגיד-אל-שאמס. 12 אנשים נוספים נפגעו מחבטות יבשות.

כדור בנך היד

נאהו איברהים (32) נורתה כאשר ביקשה לבוא לעזרת אחיה. היא טפחה שני כדורים בכף ידה. הנשים נפגעו בגל השני, כשיצאו להגן על ידיהן מפני מחלקי התעודות המזויינים. דרוזים שלא הסכימו לקבל תעודות-זהות ישראליות אפשר היה למצוא רק במקום אחד: בחורי בית-החולים, אחרי ששילמו ביוקר רב את מחיר הסירוב להיות אזרחים ישראלים. על אירועי שני הימים הראשונים של אפריל מספר אחד הפצועים, האיל איברהים בן ה-32, אב לשישה ילדים: „הם מספרים שארבעת אלפים קיבלו תעודות-זהות? אבל כולם לקחו וזרקו

החזיר את תעודות-הזהות. כמה מהתושבים נפצעו. אך הקרב האמיתי התחיל רק למחרת היום, ה-2 באפריל. בכפר מסעדה צעדו צעירי הכפר במאורגן אל בית-הספר, שהפך למרכז המישל הצבאי. הם השליכו בחצר את תעודות-הזהות של כל תושבי הכפר. החיילים הסתערו עליהם והיכו אותם בי אלות. כמה מהצעירים נגררו למיקלט בית הספר, למעצר. שניים מהצעירים, שידיהם נשברו, נשלחו לבית-החולים בצפת.

תעודה כזאת. החיילים הכו את בנה לפני שהשתכנעו כי היא דוברת אמת. אשה אחרת סיפרה שביקשה לשלוח את בתה, תינוקת בת ארבע לבית-החולים, והחיילים אמרו לה: „שתמות בתוך הבית.“ ב-1 באפריל, אחרי שהסתים השלב הראשון, התחיל השלב השני: חלוקת תעודות-הזהות החדשות. תחילה נבחרו בתיים של המנהיגים. החיילים נכנסו לביתו של שייך סלמאן טאהר ואמרו לו: „הנה